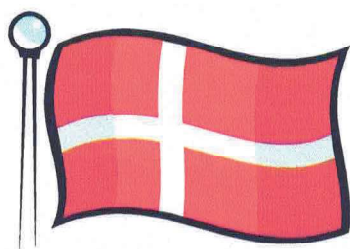


Nordfalsters Jagtforening

1931 – 2006.





Forord.

Dette jubilæumsskrift er skrevet efter egen hukommelse samt efter oplysninger og samtaler med ældre medlemmer af Nordfalsters Jagtforening, ligeledes har jeg søgt oplysninger i Lolland-Falsters Folketidende, de gamle forhandlingsprotokoller samt Jagt og Skovbrugsmuseet. Der vil naturligvis kunne findes enkelte fejl og læseren vil måske huske nogle ting anderledes, men jeg har gjort mit bedste for at skildringerne af de mange forskellige aktiviteter som foreningen har stået for gennem de 75 år der nu er gået siden starten er skildret så korrekt som det har været mig muligt.

Knud Andersen.

Hvordan det hele begyndte.

Fra slutningen af 1800 tallet og i begyndelsen af 1900 var der kun et fåtal af såkaldte almindelige mennesker der gik på jagt her i landet, men der var dog oprettet en jagtforening med navnet Dansk Jagtforening. Denne forening organiserede i begyndelsen ejerne af større og mindre landbrug samt en del godsejere.

En jagtlov var vedtaget af folketing og landsting den 30. juli 1922 og denne lov bar stærkt præg af at Dansk Jagtforening på et møde den 28. februar samme år havde anmodet regeringen om at forbyde strandjagt med små fartøjer langs de danske kyster indenfor en afstand af 50 meter fra kysten, ligeledes anmodede man regeringen om at forbyde motorbådsjagt i Bøgestrømmen - Ulfesund samt Smålandsfarvandet.

Den 21. december 1922 blev der afholdt et protestmøde i Nykøbing F. mødet var indkaldt af bådfører senere strandjagtskonsulent Valdemar Olsen, Redaktør senere landsformand for LJ 1923 C. C. Andersen samt fisker Otto Boesen samt nogle få andre og man nedsatte et udvalg med C. C. Andersen som formand til at udarbejde love og bestemmelser for en ny jagtforening for jævne og almindelige jægere.

Den 12. januar 1923 blev der

så stiftet en ny jagtforening med 34 medlemmer og foreningens navn blev Landsjagtforeningen af 1923. Kontingentet blev fastsat til 2 kr. pr. år. Foreningen indgik fra begyndelsen af et nært samarbejde med Dansk Fiskeriforening og fik blandt andet lov til at benytte deres blad til foreningsmeddelelser og andet.

I 1924 indsendte man i samarbejde med fiskeriforeningen et ændringsforslag til jagtloven til landbrugsministeriet dette ændringsforslag mødte stor modstand fra Dansk Jagtforening men til gengæld stor forståelse hos landbrugsministeren og den 28. april 1931 blev en ny jagtlov vedtaget hvor bl. a. ovennævnte forbud mod kyst og havjagt blev slettet, ligesom jagttegnsafgiften nu skulle tilfalde jægerne og ikke kommunekasserne.

Landsjagtforeningen voksede meget hurtigt og blev snart landsdækkende og afdelinger oprettedes i flere kommuner landet over.

Nordfalsters Jagtforening.

Mandag den 24. august 1931 blev foreningen stiftet med 24 medlemmer. Mødet blev afholdt i Nr. Vedby forsamlingsbygning og lovforslag som et tidligere nedsat udvalg havde udarbejdet blev vedtaget uden ændringer og kontingentet blev fastsat til 2,50 kr. årligt.

Som foreningens første formand valgte man A. C. Toft Orehoved øvrige bestyrelsesmedlemmer var Jens Rasmussen Orehoved, Harry Rude Gåbense, Dreyfus Olsen Nr. Vedby, Johannes Mortensen Nr. Vedby, Lanes Pedersen Nr. Vedby og Jørgen Andersen Vålse.

På dette allerførste møde vedtog man, at man allerede den 13. september samme år ville arrangere foreningens første lerdueskydning. Bestyrelsen var meget aktiv og planlagde adskillige aktiviteter såsom andespil, bal og andet hvor det var muligt at tjene lidt penge til foreningens drift. Man ansøgte Kippinge - Brarup, Vålse, Nr. Alslev og Nr. Vedby sogneråd om tilskud til udsætning af vildt, alle fire sogneråd sagde dog nej til at give tilskud. Bestyrelsen anmodede medlemmerne om at angive hvor meget jagtareal man rådede over, og medlemmerne angav at de rådede over ca. 8000 hektar, her af kan man se at jagtlejen på den tid var til at overkomme, det normale var et par stykker vildt for lejen på en ejendom på fra 20 til 30 tdr. land som de fleste ejendomme jo var på den gang i trediverne.

Andespil og dilettant.

I trediverne og fremover var andespil noget som næsten enhver forening arrangerede og selvfølgelig skulle Nordfalsters Jagtforening også være med og allerede i oktober 31 afholdt man det første spil. Det vedtoges på et bestyrelsesmøde at man den 17. okt. kl. 19.30 skulle afholde andespil med efterfølgende offentligt bal hvis myndighederne ville tillade dette, ellers listebal d. v. s. man meldte sig ind i foreningen ved indgangsdøren. Man besluttede at indkøbe 10 ænder og 1 gås desuden skulle bestyrelsen skyde 5 stk. vildt. Som man kan se var andespil den gang af mere beskedent omfang end i dag. I forbindelse med andespillet opstod mange morsomme episoder når vinderne dagen efter spillet skulle afhente deres gevinster, idet såvel ænder som gæs blev udleveret levende, så der var en hyggelig skræppen når folk gik hjem med anden eller gåsen i en sæk. Andespillene fortsatte til langt op i halvfjerdserne men snart var det slut med at afholde bal bagefter og i stedet steg antal af gevinster stærkt, således at nogle af de sidste spil nemt kunne komme over 60 til 70 gevinster hvoraf ænderne og gæssene var udgået og erstattet med stege, pakker med ål halve grise hele rådyr o.s.v. Foreningen er for længst ophørt med at afholde spil da fortjenesten ikke står i forhold til arbejdet og udgifterne.

Dilettant var i trediverne ligeledes noget som var populært, man skal huske, at der jo ikke var noget der hed fjernsyn og samtidig var der stort folkehold på gårdene så befolkningstallet var vel den gang mere en dobbelt så stort som i dag og blandt folkene på gårdene var der mange der gerne ville optræde. Jagtforeningen skulle selvfølgelig også være med her og i årene frem trænede såvel medlemmer som ikke medlemmer i flere måneder og engang i løbet af vinteren skulle forestillingen så opføres. Man afholdt generalprøve hvor børn havde gratis adgang, dette foregik om eftermiddagen og om aftenen var det så de voksnes tur. Man spillede kun stykket den ene aften og efter forestillingen var der altid bal.

De fleste arrangementer foregik på den daværende Vålse kro, men efterhånden affolkedes de små sogne så der ikke længere var mulighed for afholdelse af sådanne arrangementer.

Flugtskydning.

Flugtskydning eller lerdueskydning som det også kaldes, blev påbegyndt i Nordfalsters Jagtforening allerede fra starten, idet der på det allerførste bestyrelsesmøde, den 2. sep. 1931 blev besluttet at afholde en præmieskydning, den 13. september samme år. Man skulle skyde til 15 duer i hovedskydningen samt en serieskydning. Der var præmier til de 5 bedste i hovedskydningen, samt 2 præmier for hver 8 mand i serieskydningen.

Denne første skydning fandt, så vidt jeg har fået oplyst, sted på den udvendige side af Vålsedæmningen. Man rådede ikke over nogen kastemaskine, men måtte låne sig frem til en, som så blev stillet op bag nogle jernplader, så kasteren kunne sidde beskyttet. Det var bare med at være på pladsen i rette tid, da kastemaskinen blev drejet efter hvilken side hvorfra duerne skulle komme, så alle mand skød altså først til feks. bagduer, derefter sideduer og så fremdeles.

En sådan præmieskydning tog nemt en hel dag trods det, at deltagerantallet var beskedent. Det var da også sådan, at denne første præmieskydning først blev afsluttet om aftenen, da der var præmieuddeling og kaffebord, kl. halv otte i forsamlingsbygningen med efterfølgende foredrag. Med hensyn til skydebane var det først i 1973, at foreningen fik sin egen skydebane, indtil da havde man lånt sig frem hos forskellige landmænd. Man har med sikkerhed skudt på en mark tilhørende Strandgården i Orehoved lige overfor Falsria, man har skudt på en mark på modsatte side af vigvejen end i dag samt på begge sider af nedkørselsvejen til den nuværende bane, og som før nævnt, på den udvendige side af dæmningen.

De fleste år før 1973 var foreningen så heldigt stillet at have et godt samarbejde med ejerne af Vedbygården, først Alfred Jørgensen og siden sønnen Svend Jørgensen, der år efter år uden nogen form for godtgørelse stillede deres marker i vigen til rådighed som skydebane, de blev da også hen ad vejen hædret med et æresmedlemskab.

Flugtskydningen udviklede sig ret hurtigt fra især 1960, da der nu begyndte at komme nye og mere moderne kastemaskiner på markedet. Til at begynde med var det elektriske udløser ved hjælp af batteri, men stadigvæk med 1 mand bag hver maskine til ilæggelse af duer. Skeetskydningen kom frem og blev øjeblikkelig meget populær, også vor jagtforening var med på dette nye, og senere er så trapskydningen kommet til i foreningen.

Jagtforeningens nuværende skydebane blev indviet i 1973, da det blev muligt at leje jorden af Vålse vigs interessentselskab, og samme år fik man det første klubhus som var en gl. jernbanevogn, der blev købt af Stubbekøbing Strandjagtforening. Det nuværende klubhus er en tidligere skolepavillon fra Nr. Vedby skole, som foreningen fik skænket mod at flytte den for egen regning.

I dag år 2006 fremtræder vor skydebane fuldt ud moderne, og dog går udviklingen så hurtigt inden for flugtskydning, at det kan være ret så vanskeligt at følge med tiden også økonomisk. Som det sidste nye er sportingskydningen kommet til, men Nordfalsters Jagtforening har på grund af pladsmangel og mulige støjgener ingen mulighed for etablering af en sådan bane.



Fugleskydning.

Nordfalsters Jagtforening afholdt i flere år fugleskydning, lige hvornår det begyndte har jeg ikke kunnet få oplyst, men der findes flere beskrivelser af, hvordan det foregik.

Forud for skydningen var bestyrelsen optaget af at sælge numre, og et par medlemmer, der var håndværkere, blev pålagt at fabrikere og beslå fuglene. I begyndelsen skød man til 2 fugle: 1 til salonriffel og 1 til remington og stangriffel, efterhånden nåede man op på hele 4 fugle.

Fugleskydningerne fandt sted ved Alstrup strand, og man mødtes ved pavillonen i Alstrup skov hvor der blev foretaget lodtrækning, herefter marcherede man så samlet til skydepladsen, og skydningen kunne begynde. Til frokost holdt man pause, og maden blev indtaget i pavillonen. Under frokosten var der 3 faste taler en for kongen, en for flaget og en for damerne. Det var for det meste de samme folk, der holdt talerne, og de kunne være ret så morsomme, når talerne havde fået lidt under vesten. Efter frokost fortsatte man skydningen, indtil alle gevinstplader var nedskudt, og fuglekongerne var fundet.

Når skydningen var afsluttet, var de musikere, der var bestilt til spille til det efterfølgende skovbal, mødt på skydepladsen, og alle skytter og tilskuere marcherede nu med musik og fanen i spidsen tilbage til skovpavillonen, hvor koner, kærestes og børn var mødt med madkurven. På festpladsen var der enkelte år opstillet luftgynger og andet gøgl, men dette var egentlig foreningen uvedkommende, idet såvel servering som gøgl var udliciteret, således at foreningen havde en fast indtægt på dette område,

Fra kl. 18.00 til 20.00 var der så børnebal, mens de voksne indtog, det af konerne medbragte mad, derefter var der skovbal, som let kunne vare til det var lige så lyst på himlen, som da man ankom.



Bueskydning.

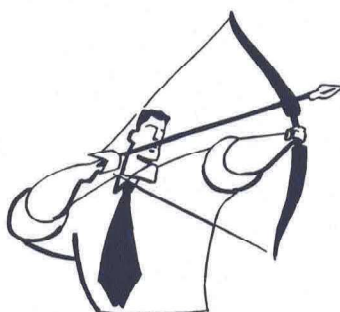
1952 havde formanden for dyreværnsforeningen Svalen (Agnes Friis Scitto) fået overbevist daværende finansminister Thorkild Kristensen med tilnavnet "Livrem", at jægerne unødvendigt gik og nedskød de stakkels søde dyr og fugle, hvorfor det var yders nødvendigt at indføre en skat på haglpatroner, ministeren lod sig overtale, og der blev pålagt patronerne en afgift på 30 øre pr. stk. Denne afgift gav staten en engangsindtægt på ca. 4000 kr. men lukkede samtidig 2 ud af 3 eksisterende patronfabrikker i Danmark.

Jægerne hverken kunne eller ville betale denne afgift, så man drog i stort tal til Sverige og indkøbte hagl, krudt og fænghætter til omladning, hvorefter man smuglede det hjem.

Da udgiften til patroner var blevet væsentlig større, måtte Jagtforeningen se i øjnene, at flugtskydning var umuliggjort, og man fandt så ud af, at man som noget nyt ville forsøge med bueskydning (det har dog lidt med skydning at gøre) man spurgte medlemmerne og fandt ud af, at der var nogen interesse for sagen, og da Nordfalsters Jagtforening aldrig har gået i små sko, satsede man stort og inviterede selveste verdensmesteren i bueskydning Ejnar Tang Holbæk ned til Nr. Vedby forsamlingsbygning for at fortælle og instruere om bueskydning. Aftenen oprandt, og der var indkøbt halmskiver, som var stillet op i den ene ende af den store sal, og over 30 af foreningens medlemmer var mødt deriblandt jeg selv. Jeg husker tydeligt verdensmesterens skydning, hvor pilene gang på gang sad i den midterste del af skiven, for ham har det selvfølgelig været let nok, da afstanden jo er ganske kort. Efter instruktionen var det så medlemmernes tur til at skyde, og begynderheld eller ej ramte den første, der prøvede præcis midt i skiven, han vendte sig om og sagde, det er sgu for let det her, hvorefter han skød andet skud, der overhovedet ikke ramte skiven, herefter var alle tilstedeværende klar over, at det at skyde med bue slet ikke er så nemt.

Instruktionsaftenen havde gjort medlemmerne interesseret, og man begyndte på en ugentlig træningsaften på Vålse kro gennem vinteren. Foreningen indkøbte en stålbue med tilhørende pile til udlån ved træningen, men medlemmerne begyndte også selv at fabrikere buer af træ, især asketræ er godt, man lavede også selv sine pile, men efterhånden købte flere og flere af medlemmerne buer af stål, og da foråret kom deltog mange i stævner rundt omkring.

Da patronafgiften senere blev ophævet stiftedes Nordfalsters Bueskyttelaug og jagtforeningen skænkede de remedier, de havde, til bueskyttelaug. Et af vore medlemmer Georg Andersen Kastrup, fortsatte med bueskydningen også efter at han var fraflyttet egnen og opnåede senere, hvor han repræsenterede Lyngby Bueskyttelaug, at blive danmarksmester både individuelt og på hold, hvorefter han blev udtaget til og deltog i verdensmesterskabet i Bruxelles dog uden nævneværdig resultat. Bueskydning ophørte for stedse i jagtforeningens regi, dette skete i 1954.



Foreningsjagter.

Den allerførste fællesjagt fandt sted den 20. nov. 1932, dette var en gåsejagt, hvor man afsejlede fra Orehoved Havn om morgenen kl. 05.30. Det må formodes at være knortegæs, man ville skyde, men der findes intet referat om, hvad jagten gav, og der blev heller ikke senere planlagt sådanne gåsejagter, så jeg formoder at jagtens resultat har været ringe.

Egentlige foreningsjagter begyndte man først på i tresserne, man havde dog i nogle få år afholdt fællesjagt på det såkaldte fællesareal i vigen, men dette sluttede da intersentselskabet Vålse Vig i samråd med jagtforeningen, bestemte at fællesarealet skulle totalfredes. De første rigtige fællesjagter var blishønsjagter i Vålsebugten og Gåbensebugten, man averterede i den lokale avis, og det viste sig, at disse jagter var en stor succes. Blishøns var der nok af, og efterhånden havde mange fået anskaffet sig en motorskydepram, ligesom det var ganske normalt, at de lokale fiskere eller andre bådejere gerne sejlede for jægerne, så det var ganske normalt, at man kunne samle mellem 20 og 30 både. Som sagt var der blishøns nok, så det var en dårlig dag, hvis der ikke var nedlagt fra 400 til 600 høns. Udbyttet tilfaldt for største delens vedkommende foreningen, og der var særdeles god afsætning til vildthandlerne. Jeg mener, at vi den gang fik 1,50 kr. pr. stk. Blishøns må ikke længere sælges, men går for det meste til apporteringstræning for hundefolkene, ligesom mængden af blishøns er stærkt svingende, samt at interessen for denne jagt er stærkt aftaget.

Rævejagt.

Rævejagterne i vigen begyndte, som et samarbejde mellem Vestfalsters Jagtforening, Midtfalsters Jagtforening samt Nordfalsters Jagtforening, disse jagter var ret godt besøgt. Hele vigen herunder også fællesarealet blev afdrevet, men i de første år så man ikke ræve. For at man fortsat kunne gennemføre jagterne med et rimeligt deltagerantal, fik man nogle år lov til at skyde fasanhaner i forbindelse med jagten, men dette måtte snart ophøre, da nogle deltagere var mere interesseret i fasaner end ræve.

For nuværende ligger rævejagterne fast til den sidste del af februar, og resultaterne er meget svingende, største antal ræve nedlagt på en sådan jagtdag er 5 stk. Rævejagten i dag foregår helt efter de skrevne og uskrevne regler, man starter dagen kl. 09.00 med parole, hvorefter jagten ledes af et medlem, der har et godt kendskab til jagtarealerne. Jagten afsluttes normalt ved 13-14 tiden, med parade, hvorefter de traditionelle gule ærter indtages.

Rågejagt i Nr. Alslev skov.

I slutningen af fyrrerne og begyndelsen af halvtresserne havde foreningen fået lov til at skyde råger i skoven af Orenæs gods. Dette var til stor fornøjelse for mange, idet man skød rågeungerne med salonriffel og senere på året de gamle råger med haglgevær, men der er jo brodne kar alle vegne, så i 1954 var det slut. Grunden var, at en deltager i rågejagten blev beskyldt for at have skudt et stykke råvildt i skoven, dette blev dog aldrig bevist.

Suderø.

Jagtforeningen fik i efteråret 1970 tilbudt at leje jagten på Suderø, det var daværende skytte Henning Gejl, der havde formidlet dette, så allerede fra sæsonen 1971 kunne medlemmer af Nordfalsters jagtforening for et mindre beløb købe sig ret til at drive jagt på øen. Dette har for nogle været den helt store oplevelse, idet vildtmængden og især mængden af grågæs er steget år efter år. Øen var i begyndelsen plaget af en ret stor sølvmågekoloni, men efterhånden ser det ud til, at kontrollen med lossepladserne har gjort at sølvmågebestanden nu er aftagende, til gengæld er antallet af skarver desværre ved at blive en plage.

Harejagter på Valnæs.

På et bestyrelsesmøde den 11.sept.1969 blev det besluttet, at man skulle forsøge at leje en dagjagt på harer på Valnæs. Det var igen skytte Henning Gejl, der var formidleren, og allerede året efter den 5. okt. blev den første harejagt afholdt. Det var vedtaget, at man skulle forsøge at samle højst 30 mand til at deltage i jagten, og at prisen skulle være 75 kr. pr mand. Jagten blev en stor succes, og jagterne på harer fortsatte med undtagelse af enkelte år, indtil godsejer Th. Dahl døde. Efter godsejerens død blev hele jagten på Valnæs udlejet til et privat konsortium, og det lykkedes dette konsortium ved overdreven jagt og alm. dumhed, at nedskyde hele den store harebestand og denne er aldrig kommet på fode igen.

Jagterne på Valnæs er blevet genoptaget efter at forpagteren af godset har overtaget jagten, men nu er det for det meste fasaner jagten gælder .

For at delagtiggøre læseren i hvor stor harebestanden egentlig var på Valnæs i begyndelsen gengives nedenfor et uddrag af jagtjournalerne fra Valnæs, hvoraf det fremgår, hvad der er nedlagt på foreningens jagtdage.



1970	125 harer.							
1971	177 harer	2 fasaner	2 agerhøns					
1972	212 harer	5 fasaner	5 brokfugle	2 andet				
1973	200 harer	7 fasaner	2 krikænder	2 andet				
1974	202 harer	12 fasaner	1 agerhøne	1 krikand				
1975	184 harer	22 fasaner	3 agerhøns	1 andet				
1976	196 harer	13 fasaner	1 agerhøne	1 kat	6 andet			
1977	122 harer	4 fasaner	36 gråænder	4 krikænder	1 andet			
1978	128 harer	28 fasaner	3 agerhøns	2 brokfugle	1 gråand	1 andet		
1979	ingen jagt							
1980	94 harer	50 fasaner	1 gråand	1 andet				
1981	95 harer	47 fasaner	27 gråænder					
1982	117 harer	21 fasaner	1 gråand	1 krikand	1 andet			
1983	82 harer	49 fasaner	1 due	4 andet				
1984	ingen jagt							
1985	ingen jagt							
1986	ingen jagt							
1987	101 harer	4 fasaner	1 krage	2 andet				
1988	96 harer	20 fasaner						
1989	103 harer	20 fasaner						
1990	73 harer	30 fasaner	1 sneppe	3 skader				
1991	ingen jagt							
1992	69 harer	44 fasaner	1 andet					
1993	103 harer	33 fasaner	1 sneppe	1 gråand	2 gæs			

Vildtudsætning.

Jagtforeningen begyndte ret tidligt at udsætte vildt. I begyndelsen var det især agerhøns og fasaner, som man anskaffede ved udrugning af æg fra ødelagte reder. Man skal huske på, at på den tid før traktorerne og de store maskiner, gik man bag sine hestetrukne maskiner og kunne derfor opdage, når man uheldigvis havde kørt over en rede. Der var medlemmer, der påtog sig arbejdet med udrugningen ved skrukhøns, og senere anskaffede foreningen sig en rugemaskine, en såkaldt fladruger der blev udstationeret på Valnæs, så længe den daværende skytte ville stå for udrugningen (Vagner).

Allerede fra foreningens start indså man, at man måtte gøre noget for vildtbestanden, og det ses ud af de gamle protokoller, at godsejeren på Valnæs ligeledes var indstillet på, at man måtte gøre noget, hvorfor han flere år skænkede foreningen både fasaner og harer til udsætning i Vålse vig. Ligeledes var det i starten blevet foreslået og vedtaget, at medlemmerne skulle indbetale 1 kr. pr. hare, man skød.

I 1946 var foreningens økonomi åbenbart ret god, idet man indkøbte og udsatte 20 harer, 20 fasaner og 4 par agerhøns. I 1953 kunne medlemmer af jagtforeningen bestille harer til udsætning, disse harer blev indkøbt fra andre steder i landet for at opnå en blodfornyelse, og harerne blev mærket således, at de jægere, der skød en mærket hare, skulle melde det til foreningens formand. Harerne blev udsat midt på sommeren, og man ventede spændt på, om der ville komme nogle tilbagemeldinger, men det kom der, det viste sig nemlig, at man tilbagemeldte ca. 70 % af udsætningen, og at alle de skudte harer var nedlagt mindre end 200 meter fra udsætningsstedet. På et tidspunkt sidst i tresserne forsøgte man at udsætte gråænder i Vålsebugten og Gåbensebugten, men dette mislykkedes totalt, idet ænderne søgte ind til land og forsvandt ved skydning og andet.

Fanen.

I 1948 begynder man i foreningen at drøfte, om man ikke skulle anskaffe sig en foreningsfane, og et medlem Laurits Andersen Vålse, der er bådebygger, tilbyder at bygge en skydepram til bortlodning ved et lotteri, således at man kan få skaffet et beløb til indkøb af en fane. Dette lykkes, og allerede i sommeren 1949 bestiller man en fane hos Københavns Flagfabrik. Denne bliver leveret til en pris af 465 kr. Og den 29. september samme år afholder man faneindvielse.

I 1954 modtager foreningen endnu en fane, idet fugleskydningsselskabet Vestfalster ophører, og man skænker selskabets fane til Nordfalsters Jagtforening med den betingelse, at fanen kun må bruges ved fugleskydninger, der afholdes ved Alstrup Strand. Da jagtforeningen ophører med fugleskydninger, bliver denne fane afleveret til Karl Hansens mindestue i Ø. Kippinge.

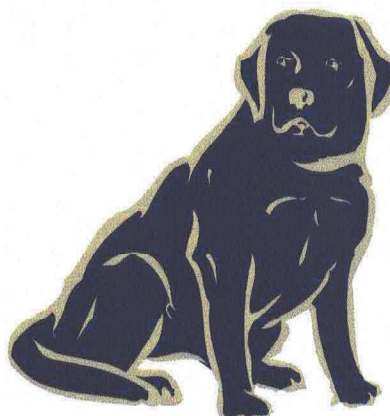
Vor egen fane er blevet flittigt benyttet ved medlemmers større familiebegivenheder såsom sølvbryllup, guldbrillup samt ved begravelser og bisættelser. Fanebærerne til begge faner blev valgt på generalforsamlingen.

Plantning for vildtet.

Da der i den daværende nye jagtlov var bestemt, at jagttegnsmidlerne skulle gå til jagten og ikke til kommunerne, var det blevet muligt, at uddele midler til fremme af jagten samt til forbedring af revirer. Dette gav sig udslag i at lokalforeningerne kunne ansøge hovedforeningen om planter. Det

betød, at man hurtigt kunne se beplantninger ved nedlagte mergelgrave og andre steder, hvor dyrkning var besværlig. Når et medlem ville plante, tilkaldtes jagtkonsulenten, der rådgav om hvilke planter, man kunne plante, og disse planter blev så bestilt fra en planteskole gennem hovedforeningen.

I 1950 blev Nordfalsters Jagtforening enig på et møde med Vålse Vigs I/S om, at den gamle landkanal kunne beplantes, og i de følgende år blev der plantet så mange buske og træer, som man kunne få bevilget. Desværre henligger denne beplantning i dag som forvokset og delvis tom for underbeplantning, men den har da heller ikke så stor betydning længere, da der er blevet plantet rigtig meget andre steder i vigen.



Jagthundene.

Hunde er blevet brugt til jagt, så langt, man husker tilbage, men først i den tid hvor jagtforeningerne har eksisteret, er det at arbejde med jagthund blevet sat i system. I dag er heldigvis de fleste af de hunde, man møder på jagt nogenlunde velafrettede, og loven siger da også, at man ikke må drive jagt på landjorden uden apporтерende hund. Tidligere var det sådan, at man fik en eller anden, man mente havde forstand på hundedressur til at dressere sin hund, eller man forsøgte at gøre det selv med mere eller mindre gode resultater.

I dag er det heldigvis sådan, at de fleste jægere, når de anskaffer sig en hund, kan få hjælp af enten erfarne hundeejere eller deltager i jagtforeningernes fælles hundetræning, hvor dygtige instruktører hele tiden er klar til at hjælpe, når hunden ikke opfører sig helt, som man ønsker.

Ligeledes er det ret så vigtigt, at så godt som alle godser, der driver kommerciel jagt, er flinke til at benytte sig af de gode hunde, der findes i det nærmeste område. Det giver jo såvel hundeførere som hunde en fantastisk god træning, dette hundearbejde er af særdeles stor vigtighed for alle jægere, både dem med og dem uden hund, for hvor er det dejligt, når en god jagtdag kan afsluttes med en konstatering af, at det nedlagte vildt er fundet og samlet op

Foreningssammenlægninger

Ved Landsjagtforeningen af 1923 start oprettedes hurtigt en del lokale jagtforeninger, dette skete selvfølgelig også her på Nordvestfalster, følgende foreninger for vort nærområde kan nævnes: Vestfalsters Jagtforening, Guldborg Jagtforening, Nr. Alslev Jagtforening, Midtfalsters Jagtforening, Nordfalsters Strandjagtforening, af disse foreninger er Midtfalsters Jagtforening og Nordfalsters Strandjagtforening blevet sammenlagt med Nordfalsters Jagtforening, Vestfalsters Jagtforening er sammenlagt med Tingsted Jagtforening, Guldborg Jagtforening og Nr. Alslev Jagtforening er på grund af for få medlemmer blevet opløst og medlemmerne tilsluttet de nærmeste foreninger

Nordfalsters Jagtforening er i dag tilsluttet Danmarks Jægerforbund, der blev stiftet ved sammenlægning af tre landsdækkende foreninger, nemlig Dansk Jagtforening stiftet 1884 i Fredericia, Landsjagtforeningen af 1923 stiftet i Nykøbing F. samt Dansk Strandjagtforening stiftet 1940 i Odense. Disse tre foreninger havde tilsammen i 1987 før sammenlægningen ca. 105000 medlemmer. Efter sammenlægningen er der for nuværende ca. 97.000 medlemmer, nedgangen i det samlede medlemstal skyldes for størstedelen, at mange jægere var medlem af både 2 og 3 af de tidligere foreninger.

Formandsliste

1931 - 1934	A.C. Toft	Orehoved
1934 - 1938	Roar Petersen	Orehoved
1938 - 1942	Carl Andersen	Ø. Kippinge
1942 - 1948	Elof Nielsen	Orehoved
1948 - 1950	Louis Petersen	Vålse
1950 - 1956	Laurits Andersen	Vålse
1956 - 1958	Peder Andersen	Vålse
1958 - 1960	Evald Eriksen	V. Kippinge
1960 - 1969	Laurits Andersen	Vålse
1969 - 1971	Aage Green	Orehoved
1971 - 1972	Knud Andersen	Orehoved
1972 - 1974	Erik Jacobsen	Orehoved
1974 - 1978	Knud Andersen	Orehoved
1978 - 1980	John Jensen	Vålse
1980 - 1982	Poul Frost Jensen	Alstrup
1982 - 1986	Per Pedersen	Sundby
1986 - 1988	Tommy Bülov	Lundby
1988 - 1989	Kim Nielsen	Vålse
1989 - 1993	Anders Jensen	Nr. Grimmelstrup
1993 - 1998	Per Pedersen	Sundby
1998 - 2002	Jan Sørensen	Nr. Alslev
2002 - 2004	Sv. E. Andersen	Vålse
2004 - 2006	Jan Sørensen	Nr. Alslev
2006 -	Mogens Jørgensen	Egelev

Kredsbestyrelsesmedlemmer

1960-	1968	Laurits Andersen	Vålse
1978-	1987	Knud Andersen	Orehoved

Efterskrift.

Nordfalsters Jagtforening er i dag en veldrevet forening under Danmarks Jægerforbund med moderne og demokratiske styreformer. Foreningen arrangerer hundedressurkurser, fællesjagter, flugtskydning, fisketure, foredrag udstillinger af våben, indskydning af rifler og andet som har med jagt og natur at gøre og er således med til at gøre jagtforeningslivet interessant for både nye og ældre medlemmer.

I jubilæumsåret 2006 (75 år) kan, alle der igennem årene har gjort en indsats for Nordfalsters Jagtforening føle sig lidt stolte over de resultater der er opnået, til gavn for fauna og flora og ikke mindst til gavn for jagten. Uden de lokale jagtforeninger fordelt over det ganske land, havde der formentlig ikke været noget der hed jagt for såkaldt almindelige mennesker i dag.

NB.

Alle rettigheder til offentliggørelse og udbredelse af disse artikler og udtalelser overdrages til Nordfalsters Jagtforening.
Knud Andersen.